

מלכת היופי ב"ישראלה"

בעברון בנמל מרסיי, ביקרו מלכת-היופי חמצלת דרור (משמאל) וסגניתה, מרים גרשוני (מימין) את סירת-המנוע, ישראלה. בצילום, שצולם בתא הצר של הסירה, נראים האזרחי שלמה מנחין, יענקלה רכש (שחזק מנגד זקן), שלימדה דויצקי (ראה אנשי השנה) והמכונאי צבי קפדי.

רק 7 ל"י. לא היה להם זמן להיודע כמה כסף היה אצל אחמד סעדי, הסבל: הם נתפסו. שכרם של הסוכנים, אשר היו מביאים את הקורבנות לבית המוח גם הוא השתנה לפי התנאים: את ארציק, למשל, הביאו בעד 30 ל"י, משום שהיתה זאת פעולה מסוכנת יותר מהאחרות. בינתיים הושלם כמעט תיק אחד מן הע"ש, והוא יועבר לבית-הדין לשם התחלת החקירה המוקדמת. את שאר החשודים, בני גיהם אשתו הנמדת של נאשם מספר 1, רוזה לוי ערוסי, בעלת 6 אצבעות בכל יד, משיחית המשרתת למיין: לנאשמים ולעדים.

נוער

"מה יכפת לכם?"

מעטים בארץ האנשים האוהבים חתולים. ואפילו אלה אינם אוהבים חתולים מתיים. לכן היה זה בלתי-נעים ביותר לחשבי אחד הרובעים העשירים ביותר בצפון תל-אביב, כשגילו שמשום מה החלו החתולים מתיים בסיטונות באופן מסתורי, בחצרותיהם. תחילה חששו ששטשה מגפה מסוכנת בין בעלי החי. מישהו אף ניסה להתקשר עם משרד הבריאות. אולם יום אחד נתגלה, בכיכר רה, פתרון הסוד.

מי יסלק? אחד השכנים שמע צחצוח אימות של חתול. כשנועק החוצה, ראה הגולמים בהנאה רבה בחתול, שהחזיר חיש מהר את נשמתו, לבורא החתולים. האיש הודעוץ. הוא לא הצטרף כל כך על החתול, אלא על אשתו: חתול מת בחצר מעלה צחנה, ומי יסלק אותו? חילופי דברים חריפים התפתחו חיש מהר. גם שכנים אחרים הצטרפו למקלחת המ"ש. שימים. לשם מה להרוג חתולים? ובעיקר, לשם מה להשאיר אותם בחצרות? כפיית-טובה זו הוציאה את הנערים מן הכלים. "אתם עוד מתלוננים?" התפרצה. "אנחנו הורגים את החתולים ששותים את החלב במטבת שלכם." ולסיכום: מה יכפת לכם בכלל?"

במקום מחתרת. השכנים הנרגזים נאלצו לסגת, מימל אחד מהם: "אולי מוטב שיהרגו חתולים משיפתחו מחתרת ויהרגו אני שים."

דרכי אדם

לחיים ארוכים, חוש הומוור

כשנתעוררה ליבה מדאליה היה זה בש"ב בילה, כמו בשביל כל אדם, אסון כבד. היא קוננה: "איזה מין חיים הם אלה, מבלי לראות את אור השמש." לבסוף לא יכלה לשאת את המצב, החליטה לגשת לניתוח, ל"הירפא מעיוורונה. בכל זה לא היה שום דבר מוזר, אלמלי היה גילה של ליבה 96 שנה.

קמח וקרחת צחוכה. סבתה ליבה נולדה ברוסיה הלבנה, עברה בהיותה בת 14, אחרי גישואיה למרדכי מדאליה, לגור

הדין העליון במגרש הרוסים, עסור המג' דלים הירוקים, הרויע השופט העליון לפתע על הפסקה. עיתונאים וזיונים עקבו אחרי חברי הוועדה, גילו לתמהונם שעברו למטה המחוז של המשטרה, השוכן ממול. מאחר שאין להניח שהשופטים הסכימו למחול על כבודם וללכת בעצמם למשטרה, במקום לש"מוע את עדותו של קצין במקום, מתקבל על הדעה ששם חיכה להם עד סודי.

לסדר אורז. אחרי שלוש שעות תורו השופטים לאלום, פנו שנית אל העצורים וסניגוריהם, שאלו מה יש להם לאמר. תשרי בת הסניגורים: אם אין אומרים לנו במה מאשימים את העצורים, כיצד אפשר לענות? שהרי אפילו השופטים האנגלים, בכלאם אני שים לפי אותו סעיף, היו נוהגים להודיע מהו חומר האשמה. חברי הוועדה, שהורגש על פניהם שתפקידם אינו מוצא חן בעיניהם ושיגילו יחס אנושי, נאלצו לשחק.

עם-לוחי מיוחד במינו ניתן לישיבה כולה, כשהודיע העצור השני, שמואל הלוי, על חששו: "קצין גבוה, שאמו הוכיר, הבטיח טיח פעם 'לסדר אותי', אולי הלשין עליי הלשונ-כזב.

אם הדבר נכון ואם לא, המזעזע היה שה' דבר אשורי במדינה בה שולט הספק 111.

תולדות

קטיגור ושופט

באחד הערבים בשבוע שעבר, שעות מעטות לפני שהופיע בקוסקים גליון העולם הזה (829) שימנה אותו לאיש השנה של תשי"ג, ישראל, על מטוס, יצא לחוף-לארץ לסיור של עלה חיים כהן, היועץ המשפטי של ממשלת כמה שבועות.

אחריו השאיר פצצה, שהסעירה את חוקי המשפט בארץ, היתה גולת הכותרת של פעולתו משך השנה האחרונה. לכנסת הוצע הצעת-חוק בתוקנה, בקשר למינוי שופטים והעלתם בדרגה. לפי הצעה זו יהיה לממ"ש של רוב בוועדה שתחליט על מגויים אלה. חבר הוועדה שיכריע, למעשה: היועץ המש" פטי של ממשלת ישראל.

אם יתקבל חוק זה, יהיה זה, למעשה, הקץ לשיפוט הבלתי-לתי במדינה, גם בבתי המשפט האזרחיים. האיש שימנה את השופ"ט, ואשר בו תהיה תלויה עליית כל שופ"ט בסולם הקאריירה, יהיה אותו איש שיטען למען הממשלה בכל משפט פלילי ופוליטי. הקטיגור הראשי יעמוד מעל לשופט הראשי.

מוסדות

במקום 13 לילות. 1001

ימי שחרואדה לא חלפו. אך במקום הגערה הפרסית החמודה, שניסתה להאריך את חיה ומלכותה על ידי סיפורים בהמשכים לשולטן נודד-השינה, שרה האופירה הישראלית שיר ערש ממושך לתיאטרון הבימה. שיר-הערש נמשך זה חמש שנים, אך השולטן האכזרי עדיין ער.

לפני צאתה לסיור בארצות-הברית, בשנת 1948, ביקשה הבימה להפיק רוחמה מן האולם שששאר ריק, השכירה אותו ל13 הצגות, תמורת 66 ל"י לערב, סכום גבוה בימים ההם, לאופרה, שסבלה עד אז מצמצום חמור באולם מוגרבי.

התיאטרון חזר ארצה, שקוע במשבר חמור. דייר-המשנה קיבל את פניו בלבביות, הציג הארכת ההסכם. בעל-פה, כלאחר יד, נערכו הסכמים ודחיות. הדיור המשותף נהיך, לפחות לדעת צד אחד, לנישואי-קבע מתוך אהבה.

האלמנה העקיצה. הריב המשפחתי ה' ראשון חל ב'1950. האופרה, כאשה נאמנה, לא העלתה על דעתה לעזוב את הבית, שהיה כה נוח. התערבותם של חברי כנסת ושל

רוזה ערוסי במקום הרצח

(לסוכנים 30 ל"י)

הדין העליון במגרש הרוסים, עסור המג' דלים הירוקים, הרויע השופט העליון לפתע על הפסקה. עיתונאים וזיונים עקבו אחרי חברי הוועדה, גילו לתמהונם שעברו למטה המחוז של המשטרה, השוכן ממול. מאחר שאין להניח שהשופטים הסכימו למחול על כבודם וללכת בעצמם למשטרה, במקום לש"מוע את עדותו של קצין במקום, מתקבל על הדעה ששם חיכה להם עד סודי.

לסדר אורז. אחרי שלוש שעות תורו השופטים לאלום, פנו שנית אל העצורים וסניגוריהם, שאלו מה יש להם לאמר. תשרי בת הסניגורים: אם אין אומרים לנו במה מאשימים את העצורים, כיצד אפשר לענות? שהרי אפילו השופטים האנגלים, בכלאם אני שים לפי אותו סעיף, היו נוהגים להודיע מהו חומר האשמה. חברי הוועדה, שהורגש על פניהם שתפקידם אינו מוצא חן בעיניהם ושיגילו יחס אנושי, נאלצו לשחק.

עם-לוחי מיוחד במינו ניתן לישיבה כולה, כשהודיע העצור השני, שמואל הלוי, על חששו: "קצין גבוה, שאמו הוכיר, הבטיח טיח פעם 'לסדר אותי', אולי הלשין עליי הלשונ-כזב.

אם הדבר נכון ואם לא, המזעזע היה שה' דבר אשורי במדינה בה שולט הספק 111.

מנגנון החושך

מקצוע מכובד

במדינה אשר ראש-הממשלה שלה הוא חובב לעגיני יוון העתיקה, אפשר להניח שהטיפול בהם הוא מקצוע מכובד. כך חשבו גם שלושה חותיקי המחותרת — אהרונצ'יק (ד"ב), אייכמן, לשעבר מפקד מחוז אצ"ל בתל-אביב; * * * ועמנואל כ"ץ מאנשי טו"ט; ואביגדור קיפניס. לשעבר מפקד שבויים בצה"ל — כשפתחו מפעל קטן להוצאת ספרי הקלאסיקה היוונית, בשם ספרית הזהב. ואמנם, דוד בן-גוריון עצמו שלח להם מכ"ת, מלא עצות בקשר לעבודתם.

השבוע נבחר כי התחשק למישהו לבדוק אם אמנם מולאו עצות בני ג"י. למחרת ראש השנה מצאו השותפים כי אשנב הדלת נפ"ש רדס, בשדרות רוטשילד 17, בתל-אביב, למי רץ. בפנים שרר תוהו ובוהו מושלם, כל הספרים והמיסמכים היו פזורים. הגנבים היו הגונים מאד: שום דבר לא נלקח, אף לא סכום כסף שהיה במקום.

הפעם ביקשו המחפשים לשמור על שחי המשקל, שלא כמו במועדון מפ"ם ברחוב בגרר (העולם הזה 829): הם פרצו גם ל"משרד מסחרי השוכן, לרוץ מולו, באותו בנין, הפכוהו על הראש מבלי לקחת דבר.

מעוטים

האויב הפנימי

יורש העצר של בי. ג"י, פנחס לבון, כינס השבוע את העובדים האזרחיים של נחלת החדשה, משרד הבטחון, והרצה להם על ה' סכנות המאיימות על המדינה.

שלוש היו סכנות אלה, לפחות בפי לבון: סכנת המשבר הכלכלי, סכנת המיעוט הערבי וסכנת האויב הפנימי.

כגולת הכותרת, המקרה המסמל וממוזג את כל הסכנות האלה, צייטט לבון: את מקרה אביר-גוש. בתנועה דרמטית שלף עתון, קרא מתוכו את הידיעה המזעזעת שתריסר יהודים התארגנו כוועד להגנה על הכפר. לבון לא השאיר כל ספק: פה קם האויב הפנימי כדי להגן על האויב החיצוני.

בינתיים עשה האויב הלאומי חייל. הוא פשט בכל פינות המדינה. עניין אביר-גוש היה הקש ששבר את גבם של הרבה גולמים. אנשי ציבור ומכירי קיבוצים יצרו דבר המגיע לממדים של תנועה התנגדות אמ"י תית לעצם הטיפול של הממשלה במיעוט ה' ערבי. כמעט כל עתוני המדינה הצטרפו למ' חאה. קיבוץ הראל, אחד המשקים העומדים בקו הראשון של הספר העברי, הודיע על נכונותו להצטרף למאבק.

גרוע מזה. האויב הלאומי הסתנן גם לתוך הממשלה עצמה. משה שפירא, אשר עתונו הצופה הצטרף למאחה, שאל שאלות בלתי נעימות. הוא מצא בן-ברית בישראל רוקח. הכולדודור נכנס פעולה, פירסם בהבוקר מא' מר שהיוה, למעשה, התקפת-מצע על יחס חבריו בממשלה בבעיה הערבית.

העובדה שהרגיזה את רוקח יותר מכל היתה שאחד מפיקודיו, הממונה על מחוז יר' שלימ אברהם בירן, שיחק תפקיד מפתח בקנוניה נגד אביר-גוש — כפר שבו קנו להם הציונים-הכללים אחיזה רצינית. האיש

* עד לפילוג אצ"ל והקמת לח"י ב'1940.